

Чобанъ Димо.

Отъ тамъ, отъ самъ презъ баири,
овчаръ свири и не свири . . .

На два гласа жаловита,
свирката му тихомъ пита :

— Кажи, горо, отъ де мина
вѣрна царева дружина,
нали твоя вода пиха,
нали тука градъ градиха? . . .

— Дунавъ питай да продума,
на де влачи жълта шума.
На де ясно слънце грѣе,
де се утромъ пжтъ бѣлѣе,
като сребро — сто синджири,
като мермеръ манастири —
отъ тамъ мина и премина
вѣрна царева дружина . . .

И. Стубель